No. 1332 Zaterdag 10 Juli 1909 26ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire. Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1— 7 regels f0,50, voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD

REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223

ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10,— pa anja.
Un numero sol fl. 0,15.
Anuncio di 1 te 7 regel f0,50, cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 9 Juli.

MOEDERLAND EN KOLONIEN.

(Vervolg.)

BEGINSELEN VOOR ONZE KOLONIEN IN AMERIKA.

IX BESTAANS-EN VERKEERSMIDDELEN.

Aanteekening der Redactie.

Na onze algemeene beschouwingen van de vorige week, kunnen wij thans overgaan tot de bespreking der artikelen.

Ad 1. De ontwikkeling van landbouw, veeteelt, en vischvangst mogen wij veilig overlaten aan de „Curaçaosche Maatschappij" welke zich ook in voldoenden financieelen steun van het Gouvernement mag verheugen, en daarenboven nog de voorlichting geniet van deskundige personen, zoowel op het gebied van landbouw als op dat der visscherij.

Vreemd vinden wij het, dat met geen enkel woord gesproken werd over de bevordering der zoutwinning, die juist, zooveel steun en hulp noodig heeft.

Toen de Heer FAUEL zou worden uitgezonden kon men in de officieele stukken lezen, dat hem door den Minister was opgedragen de bevordering der zoutwinning in bizondere studie te nemen, en een rapport over zijne bevindingen uit te brengen. Alvorens naar de Kolonie te vertrekken zou de Heer FAUEL eerst een studiereis maken naar de zoutgroeven in het Zuiden van Oostenrijk etc. Nooit hebben wij verder iets vernomen van deze opdracht, noch van het rapport over de zoutwinning op Curaçao.

Zout is hier in overvloed en van uitstekende hoedanigheid, maar er is te weinig afzet en vooral te ongeregeld.

Bevordering van onze zoutwinning, door voor 't Curaçaosche zout, en dat van Bonaire en St. Martin, een vaste en goede markt te zoeken, zou machtig veel medewerken, tot hoogere ontwikkeling van ons economisch bestaan.

Verschillende groote Planters, zoowel als de kleinere luyden, het werkvolk, zouden er ten zeerste door gebaat worden.

Wij hopen derhalve, dat de Vereeniging „Moederland en Kolonien" vooralsnog de bevordering onzer zoutwinning op zal nemen in haar Curaçaosch Program en al haar invloed aanwenden, opdat er ook in deze richting althans iets gedaan worde in het belang der Kolonie.

De ontwikkeling van handel en scheepvaart hebben wij de vorige week reeds besproken in onze algemeene beschouwingen. Het zoude ons te ver voeren, wilden wij nog meer tot bizonderheden afdalen.

Ook nijverheid en huisvlijt worde van bestuurswege bevorderd, zoo luidt art. 1 van het Program.

„Vol verwachting klopt ons hart," mogen wij hier wel zingen. De echt Curaçaosche industrie en huisvlijt tevens, de hoedenvlechterij, is vertegenwoordigd op de middenstandstentoonstelling te Amsterdam. De aandacht van Bestuur en Regeering blijkt er eindelijk op gevestigd, de particuliere handelslieden in Nederland toonen hun belangstelling, wij mogen met grond nu iets verwachten ten gunste dezer industrie.

Vol hoop zijn wij, en met ongeduld zien wij uit naar de resultaten dezer tentoonstelling.

Als eindelijk de vlechterij eens goed gesteund, en flink op pooten wordt gezet, heeft Curaçao een reuzenschrede op den weg van vooruitgang gezet.

Zeker, daar zijn nog vele andere takken van nijverheid, die om steun vragen en ontwikkeling, maar beperken wij onze wenschen. Als eerst maar de vlechtindustrie tot vollen groei en bloei zal zijn gekomen, kunnen en zullen wij weer met een anderen tak van nijverheid beginnen. De vlechtindustrie is een volksindustrie, haar bloei zal vruchten afwerpen voor geheel het volk. Deze industrie moet dus op de allereerste plaats worden geholpen en gesteund.

Moge ook de Vereeniging „Moederland en Koloniën" ons hierbij haren bijstand verleenen.

Als alle krachten samenwerken tot één en hetzelfde doel, kan er iets goeds tot stand worden gebracht.

Ad 2. Dit artikel spreekt alleen over immigratie. en nog alleen met het oog op Suriname. Ook ten opzichte van Curaçao valt er in zake immigratie nog wel het een en ander te zeggen. Niet zoozeer om ook hier de arbeidskrachten te vermeerderen, zooals voornamelijk in Suriname bedoeld wordt, maar wel om niet gewenschte krachten te kunnen weren, en het pauperisme onder de bevolking niet te vermeerderen.

Doch van zeer groot belang is voor onze Beneden-en Bovenwindsche eilanden een betere regeling der emigratie naar Panamá, Venezuela, Colombia en Santo Domingo, als ten minste dat uittrekken der bevolking naar den vreemde niet kan worden tegengegaan door het verstrekken van loonenden arbeid op eigen bodem.

Er mag wel gewaakt worden, dat er voldoende arbeidskrachten op de Bovenwindsche eilanden overblijven, opdat niet, zooals vroeger is geschied, bij emigratie van een ± 500 der eigen bevolking, van elders vreemd werkvolk moet worden ingevoerd om den noodzakelijken arbeid te verrichten.

De werkloozen, die uit onze kolonie naar elders emigreeren zijn geheel aan hun eigen lot overgelaten. Waarom kan er geen algemeene regeling tot stand gebracht worden, even als in der tijd geschiedde bij uitzending van Curaçaosch werkvolk naar Suriname? Gesteund en beschermd door het Bestuur gevoelt de Curaçaonaar zich dan veiliger in den vreemde, kan betere werkvoorwaarden bedingen, en vindt gemakkelijker een middel om de achtergelaten familie wat geld te zenden, en eigen verdienste op te sparen.

Ook zoude er dan wel voor beter transport worden gezorgd. Als men hoort, hoe thans dikwerf honderden mannen, soms met met vrouw en kinderen, bij hun overvaart van St. Eustatius en St. Martin naar Sto Domingo, worden opgepropt in kleine schuiten, dan begrijpt men gewoon niet, hoe zoo iets nog door het Bestuur geduld kan worden.

Ad 3. Het Koloniaal Bestuur houdt voldoende de aandacht gevestigd op den damaanleg. Nu er een nieuwe Directeur van Openbare Werken werd benoemd, durven wij hopen, dat de dammen op meer practische wijze, volgens een groot en vaststaand plan, zullen worden aangelegd, waar bij werkelijk gelet zal worden op het nut der dammen, en minder op het groot aantal.

Vroeger had het wel eens den schijn alsof hoofdzaak was een groot getal strekkende Kilometers te kunnen noemen, waardoor menschen, die de molshoopen zelf niet gezien hadden, een indruk kregen alsof geheel Curaçao zoo langzamerhand door één reuzendam zou worden ingesloten om er één grooten regenbak van te maken. De talrijke dammetjes stonden dan ook meermalen zoo dicht op elkander, dat er bijna geen plaats over bleef om te planten. En toch is 't doel van den damaanleg niet om Curaçao gedeeltelijk onder dammen te zetten, maar om den bodem vruchtbaar te maken en geschikt tot beplanten.

Meermalen hebben wij gehoord van personen, die het weten kunnen, dat bij het opmaken van plannen tot het uitzetten van dammen op een bepaald terrein, er meer dammen stonden aangegeven op het papier dan er plaats was op het terrein.

Van den Heer ZELLE mogen wij verwachten, dat hij meer letten zal op het werkelijk belang der bevolking.

Ook hier heeft de overdrijving geschaad.

Een ieder is overtuigd van het hooge nut der dammen, maar als die aangelegd worden op een wijze, dat het groot aantal dammen hoofdzaak schijnt te wezen en niet de werkelijke bevordering van den landbouw, ja, dan is het geen wonder, dat menigeen zich verklaart tegen *dergelijken* damaanleg.

Ad 4. Export van landbouwproducten van Curaçao wil ons voorloopig nog een utopie toeschijnen. De concurrentie met de ons omringende landen, die in veel betere conditie zijn, is op den duur niet vol te houden.

Een enkele maal kan daarom een proefje vruchten wel met eenig voordeel verzonden worden naar het Buitenland, maar op den duur zal dit niet het aangewezen middel blijken om den landbouw in de Kolonie vooruit te helpen en productief te maken.

Iets anders is het, als men zich hier zou kunnen gaan toeleggen op het conserveeren of inleggen van vruchten, op het maken van jam en dergelijken. Bij een redelijk goeden oogst blijven er vruchten bij massa's over.

Een middel zoeken om die thans weggeworpen vruchten productief te maken, verdient zeker aanbeveling.

Wetenschappelijke voorlichting om volgens practische gegevens te kunnen beslissen, welke vruchten het best en met het grootste voordeel verwerkt kunnen worden is hierbij niet overbodig.

Wij zouden daarom wenschen, dat onze Landbouwkundige zich minder toelegde op het vinden van nieuwe producten en meer op het zoeken naar een gemakkelijke wijze om van reeds bestaande producten grooter voordeel te trekken.

De weggeworpen vruchten gaan totaal verloren.

En eerst moet men geregeld terugkeerend verlies in het vervolg trachten te voorkomen, voordat men redelijker wijze er aan kan denken nieuwe winsten te maken.

Laten wij den landbouw, welke reeds bestaat, meer productief maken, en er zal reeds veel zijn gewonnen.

Telegraaf- en telefoon-verordening.

De Gouverneur heeft een nieuw ontwerp bij den Koloniaien Raad ingediend:

Art. 1.

Deze verordening verstaat onder telegrafen en telefonen, zoowel de lijntelegrafen en -telefonen als de radiotelegrafen en -telefonen.

Art. 2.

Voor den aanleg en het inwerkingbrengen van telegrafen en telefonen op eenig eiland van de kolonie Curaçao door anderen dan door het Gouvernement wordt eene door den Gouverneur verleende concessie vereischt. Behalve de voorwaarden in elk bijzonder geval aan de concessie te verbinden, wordt als regel gesteld:

1o. dat de aanleg, de instandhouding en de exploitatie geschieden ten genoege van den Gouverneur;

2o. dat de tarieven, de voorwaarden van gebruik en de dienstregeling aan de goedkeuring van den Gouverneur zijn onderworpen;

3o. dat de concessie met of zonder uitsluiting kan worden verleend, doch voor niet langer dan 25 jaren;

4o. dat de concessie door den Gouverneur kan worden ingetrokken bij niet nakoming dezer verordening of van de voorwaarden, waaronder zij is verleend.

Art. 3.

Het is verboden anders dan met toestemming van den Gouverneur radiotelegrafen en -telefonen, al dan niet voor het openbaar verkeer be-

Feuilleton.

St. Eustatiaansche Ditjes en Datjes.

In „Het Nieuwe Dagblad" van 13 Mei ll. heb ik gelezen en met veel interesse gelezen, 'n artikel over „Moeders".

't Mij zoo sympathiek schrijven vangt aan:

„Het is niet over moeders, in den „gewonen zin des woords, dat wij „heden een woord willen zeggen, „ver de waardige draagsters van dien „naam, na dien van God, den hei„ligsten en zoetsten op aarde.

„Ook niet over de edele, zelfopof„ferende, verstandige, liefdevolle moe„ders, wier leven volgens het woord „van den dichter is: „een lang ge„bed van het kraambed tot het „graf".

„Niet over haar, wier herinnering „als een zoete roke geheel het le„ven van een man of vrouw tot „hun hoogste jaren doorgeurt, die „zij zich tot voorbeeld stellen bij „opvoeding van hun eigen kinderen, „de krachtige, sterke Christin met „haar hooge opvatting van de haar „door God toevertrouwde taak.

„Maar over de moeders, zooals men „thans helaas! meer en meer aan„treft in onze dagen; karikaturen „van den heiligen moedernaam, erg„ste vijandinnen van haar kinderen, „plagen van allen, die het wel met „hen meenen, grootste hinderpalen „voor hun toekomstig tijdelijk en „zelfs eeuwig geluk."

Dit zijn woorden mij gegrepen uit het hart, omdat we helaas! ook op St. Eustatius al te veel van die creaturen hebben, die zich moeder noemen, maar daarmee is ook alles gezegd.

Natuurlijk zijn er uitzonderingen, er zijn ook hier goeie, beste moedertjes, jammer echter dat hun aantal zoo luttel, zoo onbeduidend is.

Als de moeders anders waren, dan zou 't hier op moreel gebied heel wat beter uitzien, en dat geldt niet alleen voor ons eilandje, maar voor elk plekje en vlekje op deez' aardboom.

Dreumessen, die nog met opgeknoopt hempje kroelen tusschen kippen en varkens, lanceeren al tusschen hun rozenlipjes de gemeenste woorden met 'n vaardigheid, die je rillen doet.

Moeder en buren vinden dat eenig, staan heupslaande te gierlachen, en de kleine aap tuk op nog meer suikerriet of zoete patat vloekt er crescendo op los.

Dat noemen ze hier opvoeding!

Kom bij elk relletje in boven- of benedendorp, waarbij gewoonlijk 'n goeie dosis rum of liefdevlammen in 't spel zijn, dan staan er immer omheen 'n kring van openmondige Statiaantjes, die als moderne stofzuigmachines met volle teugen inhaleeren, opzuigen en verwerken dat gemeene, vieze, schuine taaltje, dat giftig spuit uit trillende ruziemonden.

Dat noemen ze hier opvoeding!

Maar hebben onze kleuters per ongeluk eens wat gebroken of broek of jurk gescheurd, of zijn ze eens wat lang weggebleven bij 't gaan naar de wel, dan wordt door moederlief onder schrikkelijk ooggerol met 'n eindje leer de huid van haar lieveling gelooid, totdat moeder gaan asem, en 't schreeuwende wurm niet meer de flauwste ahnung heeft, waar haar body tusschen hoofd en beenen nu eigenlijk begint of eindigt.

Dat noemen ze hier opvoeding!

En dan hebben veel van onze Statiaansche moeders ook de eigenaardige gewoonte om hun kroost te permitteeren hun niet mama of moeder, maar gewoonweg heel amicaal te noemen bij hun voornaam, Ann of Sarah of Ida.

Opvoedkundig? Nu, 't stuit me altijd.

Toch heb ik verleden jaar in zeer beschaafde, deftige kringen in Holland, jonge nufjes en kleine broekjes hun Papa en Mama met jij en jou hooren betitelen.

Dat vonden die ouders zeer gewoon, toen ik bij 't uitblijven van 'n vaderlijken oorveeg, er captie op maakte.

En dat noemen ze nu moderne educatie.

Never mind, schwamm drüber, ik doe 't niet, ondanks mijn bijna 40 jaren.

En 'n jaar of wat geleden kregen opeens 'n respectabel getal zorgvolle moeders 'n infectueuse bevlieging om hun kindertjes maar uit te huren aan rijker bedeelden op andere eilanden.

Dat werd toen toch té kras, en gepend heb ik toen in de „Amigoe" met ietwat vinnige penstreken, dat zoo iets toch niet aanging, dat er van die schepseltjes nu heelemaal niets zou terecht komen.

En satisfactie heb ik er van gehad. Het verfoeilijke „hire out" werd besproken in de Hollandsche kranten, Van Kol fulmineerde in de IIde Kamer, aan den Gouverneur van Curaçao werden dienaangaande inlichtingen gevraagd met het resultaat, dat door de taxie-ausdauer van Gezaghebber van Grol spoedig weer al die kindertjes bij moeders pappot waren teruggekeerd.

Contradictio in terminis, Jan Paul, hoor ik mijn oud-professor me weer toefluisteren, je windt je op, net als die moeder met dat eindje leer, over de domme opvoeding van de blackies, en je gaat nota bene nog erger te keer, als ze die kindertjes uit verfoeilijke omgeving zenden, om nu enfin, ja om to hire out. Concedo, ornatissime prof, maar u heeft indertijd ook 'n princiep, „dat men van 2 kwaden 't minste moet kiezen" in 't interieure van mijn brainbox geplant en dat is hier 't geval. Probatio van deez' bewering kunt u uitvoerig vinden in een der Amigoes van, geloof ik, 1906.

En ik herhaal stokstijf, en frieschkoppig: en dat noemen ze hier nu opvoeding!

Zoolang als de kinderen op school gaan, kunnen de moeders — van vaders spreek ik niet, die zijn té sporadisch hier — ze nog baas, maar zoodra als hun broekenmannetjes — laten we 't nu maar alleen eens over jongens hebben — die schoolperiode hebben doorgemaakt, dan is 't gedaan met hun gezag, dan gaan die heertjes gewoonweg hun eigen driehoeken. Dan komen die onverstandige moedertjes met dikgezwollen huiloogen wel eens bij mij klagen, dat hun slungels wel en eens dan wat werken, maar geen cent

stemd, opgesteld aan boord van vreemde of particuliere Nederlandsche schepen te gebruiken in havens of op ankerplaatsen tot de kolonie Curaçao behoorende, ten ware onder bijzondere omstandigheden de eischen van goede zeemanschap afwijking van dit verbod noodzakelijk maken.

Art. 4.

Het is aan een ieder veroorloofd van telegrafen en telefonen, met inachtneming van de hieromtrent vast te stellen bepalingen, gebruik te maken. Nochtans kan het overbrengen van telegrammen of het voeren van gesprekken worden geweigerd of gestuit, wanneer hun inhoud in strijd wordt geacht met de veiligheid der kolonie, de openbare orde of de goede zeden.

Van de reden der weigering of der stuiting wordt kennis gegeven aan den aanbieder van het telegram of aan hem, die het gesprek voert.

De beslissing van den Gouverneur kan te dezer zake worden ingeroepen.

Art. 5.

Het openbaar telegrafisch en telefonisch verkeer kan door den Gouverneur in het algemeen belang gedurende onbepaalden tijd onder toezicht worden geplaatst of gedeeltelijk worden geschorst.

Art. 6.

In geval van staat van oorlog of indien eenig eiland der kolonie in staat van beleg wordt verklaard, worden, zoodra het bestuur het verlangt, de telegrafen en telefonen op het eiland Curaçao onder het beheer van den Gouverneur en op die andere eilanden der kolonie onder dat van den Gezaghebber geplaatst.

Art. 7.

Met gevangenisstraf van één dag tot zes maanden en geldboete van tien tot duizend gulden, tezamen of afzonderlijk, wordt gestraft hij, die telegrafen en telefonen aanlegt of exploiteert, zonder de concessie bij art. 2 gevorderd, of die zich aan boord van particuliere schepen schuldig maakt aan overtreding van het verbod in art. 3 gegeven.

De telegraaf- en telefoonlijnen, alsmede de voor het overbrengen van telegrammen of gesprekken gebezigde toestellen kunnen, voorzoover zij den veroordeelde toebehooren, bij de veroordeeling worden verbeurd verklaard.

Art. 8.

Hij, die telegraaf- of telefoonwerken binnen het gebied van de kolonie Curaçao, daaronder begrepen de onderzeesche kabels in de territoriale zeeën, welke ten algemeenen nutte gebezigd of tot den publieken dienst opengesteld worden, opzettelijk of wederrechtelijk vernielt, beschadigt of onbruikbaar maakt, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot drie jaren.

Hij aan wiens schuld te wijten is, dat de in het vorig lid bedoelde telegraaf- of telefoonwerken vernield, beschadigd of onbruikbaar gemaakt worden, wordt gestraft met gevangenisstraf van een dag tot eene maand, of geldboete van een tot honderd gulden.

Art. 9.

Ieder die bedreigt met moord, vergiftiging of een anderen aanslag op personen, die strafbaar zouden zijn met eene der straffen bepaald in art. 4 No. 1 en 2 van het Wetboek van Strafrecht, wordt, indien de bedreiging wordt gedaan met een bevel om een som gelds op eene aangewezen plaats neder te leggen of eene andere voorwaarde te vervullen en door middel van een telefoontoestel geschiedt, gestraft met de straf in art. 253 van gemeld Wetboek bepaald.

Art. 10.

Lasterende, hoonende, beleedigende of voor de eerbaarheid aanstootelijke uitdrukkingen, in de telefoonkantoren door middel van telefoontoestel gebezigd, worden beschouwd als geschied op eene openbare plaats.

Art. 11.

De straffen, bedreigd in de artt. 137 en 327 van het Wetboek van Strafrecht zijn toepasselijk op de personen, die in hunne betrekking tot een telegraaf, hetzij het telegramgeheim schenden, hetzij zich schuldig gemaakt hebben aan de terughouding of opening van telegrafische berichten.

Dezelfde straffen gelden bij schending van het telefoongeheim door eenig bij de telefoon-exploitatie werkzaam zijnde persoon.

Art. 12.

Wanneer tot het ontwerpen van eene telegrafische- of telefonische gemeenschap, gravingen, opmetingen of het stellen van teekens op iemands grond noodig wordt geacht, moeten de bruikers dier gronden dat gedoogen, mits hun daarvan tweemaal vier en twintig uren te voren door het Hoofd van Politie schriftelijk zij kennis gegeven.

Art. 13.

De eigenaars van gronden, waarover of waardoor telegraaf- of telefoonkabels of -lijnen worden gebracht, zonder dat daartoe onteigening wordt vereischt, zijn gehouden het plaatsen der noodige palen en het leiden der kabels en lijnen zoo boven als onder den grond toe te staan.

De eigenaars van gebouwen en werken zijn gehouden te dulden, dat daarover telegraaf- of telefoonkabels en -lijnen worden geleid; zonder toestemming van de eigenaars mogen echter telegraaf- of telefoonkabels en -lijnen niet aan gebouwen en werken worden bevestigd.

Insgelijks zijn de eigenaars van gronden, gebouwen en werken in de beide voorafgaande alineas bedoeld, gehouden toe te staan, dat op hunne gronden en boven hunne gebouwen en werken al datgene wordt verricht wat voor de instandhouding der kabels en lijnen vereischt wordt.

De kabels en lijnen, ofschoon in, op of over bijzonder eigendom geplaatst, moeten voor de beambten belast met de instandhouding daarvan ten allen tijde bereikbaar gesteld worden.

Art. 14.

De schade, welke uit de toepassing der bepalingen van de twee voorgaande artikelen mocht voortvloeien, wordt op den concessiehouder verhaald, nadat zij behoudens hooger beroep, door den Kantonrechter is begroot en die begrooting door dezen is uitvoerbaar verklaard.

Art. 15.

Wanneer de eigenaar van een gebouw of werk, waarover telegraaf- of telefoonkabels of -lijnen zijn aangebracht, zijn gebouw of werk hooger mocht willen maken en de kabels of lijnen daaraan hindernis veroorzaken, moet de concessiehouder die kabels of lijnen zooveel hooger plaatsen als noodig is, of de richting daarvan veranderen.

Art. 16.

De aanleg van telegraaf- of telefoonkabels of -lijnen langs of over woonhuizen moet zoodanig geschieden, dat geen overlast aan de bewoners wordt veroorzaakt, hetzij door die kabels of lijnen zelven, hetzij door trillen daarvan.

Art. 17.

De concessiehouder is verplicht de maatregelen te nemen en werken aan te leggen, welke bekend zijn als te kunnen dienen tot afwering van het inslaan van den bliksem langs de telegraaf- en telefoonkabels en -lijnen.

Art. 18.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van telegraaf- en telefoonverordening 1909, met bijvoeging van het nummer van het publicatieblad, waarin zij is geplaatst

Art. 19.

De verordening van den 30sten October (P. B. 1874 No. 1), regelende de binnen- en buitenlandsche telegrafische gemeenschap voor de kolonie Curaçao en de verordening van den 24sten September 1884 (P. B. 1884 No. 14), regelende het tot stand brengen van gemeenschap door middel van telephonen voor de kolonie Curaçao, zoomede de verordening tot wijziging der artikelen 11 der voornoemde verordeningen (P. B. 1892 No. 27) worden ingetrokken.

Art. 20.

OVERGANSBEPALING.

De concessies tot den aanleg en de exploitatie van telegrafen en telefonen op eenig eiland van de kolonie Curaçao verleend, vóór het inwerkingtreden dezer verordening, worden tot den dag hunner verstrijking, beoordeeld naar de wetgeving, waaronder zij verleend zijn.

Memorie van Toelichting.

Naar aanleiding der nevensgaande ontwerp-verordening voor de kolonie Curaçao, neemt de Gouverneur de vrijheid de volgende toelichtingen te doen volgen.

Eene eventueele invoering van een radiografisch bedrijf in de kolonie Curaçao en de uitbreiding, welke de plaatsing **van radiografische toestellen** aan boord van koopvaardijschepen in den laatsten tijd ondervindt, zullen het noodzakelijk maken bij verordening te bepalen, onder welke voorwaarden het gebruik van radiografische installaties in de kolonie Curaçao al dan niet is toegestaan. Wel is de kolonie in het bezit eener telegraaf- en telefoon-verordening, respectievelijk gegeven den 30sten October 1873 (P. B. 1874 No. 1) en den 27sten September 1884 P. B. 1884 No. 14), doch geen dezer verordeningen geeft eenige bepaling, welke voor het beoogde doel geschiktmag heeten. Waar nu bovendien de eerstgenoemde verordening allerminst modern mag worden genoemd (zij werd geboren vóór de Internationale Conventie van St. Petersburg, dd. 10|22 Juli 1875), en in Nederland een gemeenschappelijke Telegraaf- en Telefoonwet bestaat, mag het wenschelijk genoemd worden bovenbedoelde verordeningen meer in overeenstemming te brengen met de eischen des tijds, daarin bepalingen op te nemen ten aanzien der Radiotelegrafie en -telefonie en hen tevens tot éene verordening te maken, met opheffing der oude verordeningen.

Naar aanleiding dezer overwegingen werd de hiernevensgaande Telegraaf- en Telefoonverordening ontworpen. Als handleiding werden hierbij genomen de bestaande verordeningen en de Telegraaf- en de Telefoonwet voor het Rijk der Nederlanden (Staatsblad 1904 No. 7), zoomede het ,,Verslag van de werkzaamheden der commissie, ingesteld bij beschikkingen der ministers van Marine, van Oorlog en van Waterstaat, Handel en Nijverheid, respectievelijk van 28 December 1904, S B No. 37, 7 Januari 1905, V de Afdeeling No. 107 en 20 December 1904, No. 4389, Posterijen en Telegrafie; met opdracht de regelen te ontwerpen, welke noodig zijn ter verzekering van de goede werking van de draadlooze telegrafiestations, voor het openbaar verkeer bestemd, zoomede van die, welke met een meer beperkt doel of voor proefnemingen zijn of zullen worden tot stand gebracht."

Ten opzichte van die artikelen, waaromtrent een bijzondere toelichting noodig voorkwam, zij het den Gouverneur vergund het volgende aan te teekenen.

Ad art. 1. Dit artikel werd voorop gesteld, teneinde er duidelijk op te wijzen, dat de volgende artikelen ook voor radio-telegrafen en -telefonen gelden.

Hoewel thans de radiotelefonie nog verkeert in de periode van proefnemingen, laat het zich toch voorzien, dat binnen enkele jaren deze tak der techniek zich ten algemeenen nutte zal ontwikkelen. Om na dien tijd niet tot wijziging der verordening te moeten overgaan, werd de radiotelefonie expresselijk in dit artikel genoemd.

Ad art. 3. Door de Commissie in haar verslag tot regeling van de verzekering van de goede werking van de draadlooze telegrafiestations (zie hiervoor) in Nederland werden na velerlei beschouwingen voorstellen gedaan om tot een dergelijk artikel te geraken. Genoemd verslag houdt zich in hoofdzaak hiermede bezig, en de voorstellen komen hierop neer, dat zoowel voor Nederlandsche als vreemde vaartuigen het gebruik hunner radiografische inrichtingen, al dan niet in openbaar verkeer *is verboden* binnen de uittertonnen, maar daarentegen *toegestaan* in de territoriale wateren, niet vallende onder het gebied tusschen de uittertonnen.

Met dit artikel, zooals het geredigeerd is, wordt het beoogde doel, dat particuliere en vreemde scheepsstations niet kunnen benut worden als verkapte kuststations, en zoolang zij in havens of op ankerplaatsen vertoeven de gouvernementsstations niet kunnen storen, ten volle bereikt met vermijding van de moeilijkheden, welke zouden kunnen voortvloeien uit eene begrenzing van het terrein met de niet nader omschreven uitdrukking ,,territoriale wateren."

DE HUDSON-FULTONFEESTEN.

Op de Rijks Marinewerf heeft men een vreemdsoortig schip gebouwd. Het is de ,,Halve Maan", eene reproductie van het schip van dien naam, hetwelk aan Henry Hudson door de Bewindhebbers van de Oost-Indische Compagnie, de ,,Camer voor Amsterdam" ter beschikking werd gesteld en waarmede hij op 9 September 1609 bij Manhattaneiland, het tegenwoordige New-York den stroom opvoer, welke naar hem de Hudson-River is genoemd. Dit scheepje zal ter gelegenheid van de Hudson-Fulton-feesten te New-York door een Nederlandsche commissie onder beschermheerschap van Z. K. H. ten geschenke worden gegeven.

Het schip werd geheel van eikenhout gemaakt, hoewel het begrijpelijkerwijze heel wat moeite kostte om de in den vorm gegroeide kniestukken thans nog te krijgen.

De lengte bedraagt 63, de breedte 18 en de diepgang 70 Amsterdamsche voeten en de inhoud is 40 last (80 ton).

De achterkant van het schip is veel hooger dan de voorkant, het zoogenaamde hek toch is 60 V. hoog, terwijl de hoogte van den voorsteven slechts 20 V. bedraagt.

Het schip is een driemaster met raas en stengen aan den grooten mast en den fokkemast en een Latijnsch zeil aan den bezaan. De hoogte van den groote-mast is 20 M., van de fokkenmast 18 M. en van de bezaansmast 11 M.

Om de zeilen geheel gelijk te doen zijn, aan die welke door de oorspronkelijke ,,Halve Maan" gevoerd werden, is het zeildoek op speciale wijze, nl. uit de hand gesponnen en geweven door de firma Van Lynden, aan de Zaan. Zelfs de blokken zijn een nauwgezette imitatie van de blokken, welke op de ,,Halve Maan" in gebruik waren.

Ook de inwendige inrichting, van de twee dekken, de bak, de kampagne, de kajuiten van kaptein en stuurman, de bottelarij, het gemetselde kombuis, zal geheel zijn, zooals ze in werkelijkheid geweest is.

Overeenkomstig de toenmaals geldende ordonnantie, zal het schip vier kanonnen voeren, twee zware en twee lichte, geheel en al gelijk ze in dien tijd gebruikt werden.

De bemanning zal uit 18 á 20 man bestaan, kapitein, stuurman en bootsman inbegrepen.

De ,,Halve Maan" zal een zeewaardig schip wezen, doch met het oog op den korten tijd, die nog rest, zal het niet naar Amerika onder zeil gaan. Daar het ook niet gesleept zal worden, wil men geen gevaar loopen, dat het verloren gaat, zal het vaartuig, zoodra het gereed is, van hier worden vervoerd naar Rotterdam, om als deklast op een der booten van de Holland-Amerika-lijn naar New-York overgebracht te worden:

En dan zal ,,De Halve Maan" bij den optocht van oorlogsschepen, Handelsschepen en mailbooten op 1 October van dit jaar te houden van New-York naar Newburgh, op den zevenden feestdag, voorop varen. Te voren, 27 September, vaart ,,De Halve Maan" officieel bij Sandey-Hook binnen om te worden aangeboden aan de officieele Amerikaansche commissie.

Het scheepken, waarvoor op initiatief van eenige vermogende Amsterdamsche ingezetenen het geld werd bijeengebracht en dat door de Rijksmarinewerf in de hoofdstad werd gebouwd om aan de Vereenigde Staten van Amerika te worden aangeboden, is thans gereed.

Het zal bij gelegenheid van de Hudson-Fultonfeesten in September a. s. geheel opgetuigd en bemand met een officier en enkele manschappen der Kon. Nederl. Marine komen opvaren naar New-York. Niet van Nederland uit. Het wordt op een vrachtboot van de Holland-Amerika-lijm geladen en naar de overzijde van den Oceaan gebracht. Durven onze zeelui niet meer wat kapitein Hudson, in dienst van de Oost-Indische Compagnie drie eeuwen geleden deed? — vraagt iemand schamper, die nooit den vasten wal verliet. —Wel, geachte heer, de zaak is deze. Er voeren duizenden van zulke scheepjes uit in het begin van onze gouden eeuw: sommige kwamen in de Poolstreken, waar ze wel alle heen wilden; andere bereikten, als dat van kapitein Hudson, die Noord-Amerika ,,ontdekte", het eene of andere vasteland, en een zeer groot deel......kwam nooit terug. En aangezien men nu, met groote kosten en veel zorg, een van die oude scheepjes heeft nagebouwd en dit exemplaar bepaald in Amerika moet komen en voor September, zoo is er (dit zult u toegeven) wel eenige reden om hier geen scheepvaardersproeven mee te doen. De ,,Halve Maan" gaat per N. A. S. M. in haar geheel over; een vrachtje als elk ander.

Het is, schrijft ,,De N. Ct.", een prachtstukje van een schip, dat daar ligt op de Rijkswerf. Volkomen naar het model van zijn voorvader van omstreeks 1600 nagemaakt van binnen en van buiten. De inhoud — ongeveer 80 ton (men weet de Dreadnought's zijn van 18 à 20,000; de

---

thuisbrengen, dat ze pas 's avonds heel heel laat thuiskomen, en dat ze bang zijn, dat ze in 't donker dingen uithalen, die, nu ja, heelemaal niet goed zijn. En dan ruikt is zoo naar rum ook.

Mijn gewoon kruisverhoor is dan:
Wasch en strijk je voor 'm? Ja.
Verstel je ze'n goed? Ja.
Kook je voor 'm? Ja.
Bewaar je 's avonds 't eten voor 'm? Ja.

Zoo! als je jongen dan je geen cent van ze'n verdiensten thuis brengt, en 's avonds niet vóór donker thuis is, dan wasch je en strijk je en verstel en kook je niet, en bewaar vooral geen halve sweet potato voor hem.

Begrepen, moeder?

Maar, o neen, dat kunnen ze niet doen, ze zijn en blijven toch ze'n moeder. Neen, ik weet en begrijp en besef heelemaal niet, wat 'n moederhart is, neen, dat is absoluut onmogelijk.

Never mind, moeder, dan moet je 't zelf maar weten. En 't arme moedertje met de dikgezwôllen huiloogen gaat naar huis om de kleeren te strijken van haar jongen, die 's nachts om 12 uur thuis komt met 'n stuk in ze'n kraag en vloekt en tekeer gaat tegen ze'n moedertje met dikke slaapoogen, omdat ze'n eten voor hier en voor gunter weer zoo afgerazend koud is.

Dat noemen ze hier opvoeding!

En dan komen er in April en Mei 'n stuk of wat walvischvaarders in en die zeilen na 'n paar dagen weer weg met verschillende Statiaansche Johnies en Berties en Hennies.

't Arme moedertje huilt dagen lang tranen met tuiten, 't was toch zoo'n goeie jongen.

Na 'n tijdje dobberen en visschen blijven ze hangen in New-Bedford, trekken al gauw naar New-York en dan komt er eindelijk 'n brief.

't Moedertje komt overgelukkig naar mij toe, 't kostbaar document zorgvuldig in, 'n beduimeld zakdoekje geknoopt,

Van 100 brieven van dit soort beginnen 99 als volgt:

,,My dear Mother. It is with the greatest pleasure I sit down to write you these few lines hoping that they may find you well."

Dan begint ie te vertellen, dat ie very sorry is, dat hij nu geen geld kan sturen, want dat hij juist now very short is, maar next mail dan komt 't.

Dat ,,next mail" is altijd elastiek, want pas ná ± 'n half jaar komt er weer 'n schrijven en nu volgt er zoo zeker als 2 × 2 = 4, na precies dezelfde bovenstaande aanhef, dat óf ze'n kofier met al ze'n hebben en houden gestolen is, óf dat ie voor zooveel maanden in 't hospitaal heeft gelegen. Conclusie natuurlijk nu geen money, maar next mail.

Vandaar als 'n moeder bij mij komt met in 'n zakdoek geknoopten brief van haar zoon, mijn eerste vraag steeds is: Zoo; is ze'n koffer niet gestolen? Neen? Hoe lang is ie dan in 't hospitaal geweest?

Er zijn gevallen, dat zulke jongens nu en dan eens 'n dollar of wat aan hun moedertje sturen, maar helaas, 't blijven uitzonderingen.

Maar toch blijven die arme stumpers maar hopen tegen alle hoop in, dat hun jongens nog eens zullen schrijven, en trouw informeeren ze aan 't loket van ons postkantoortje, als de Amerikaansche mail in is, of er geen brief voor haar in de mailzak was.

Statiaansche moeders worden in 't algemeen meer moeder, als ze oud worden.

Maar dan is 't helaas te laat.

Ze kunnen hongeren, schrijnend gebrek lijden jaren lang, maar nooit zullen ze morren, dat hun kinderen, hun jongens, hun oude moeder vergeten hebben, dat ze nooit meer eens 'n lettertje schrijven, 'n kleinigheidje sturen, 't was toch zoo'n goeie jongen, dat moet ge altijd hooren, als ie maar niet ziek is.

En wel is hun ellende vaak groot hier op ons eiland, waar uit den aard der zaak, slechts weinigen gesteund kunnen worden door het gouvernement, hoe nijpend ook dikwerf hun behoefte is.

Is 't wonder, dat ouden van dagen met 'n soort van heimwee aan hun slaventijd terugdenken en hun ouders benijden, die gestorven zijn vóór 63, het jaar der emancipatie. Die hadden 't hoewel niet breed, toch nooit geen gebrek.

***

Ik ben blij, dat ik weer wat eens gepend heb voor de Amigoe-lezers, alleen spijt 't mij, dat plaatsruimte niet toelaat meer copie te leveren over deez' aan mij zoo sympathieke materie.

In het verre Holland leeft mijn hoogbejaarde, goede moeder, neen, de beste van alle moeders. En waarom de beste van alle moeders? Omdat zij die goede, edele vrouwe is geweest, mijn teeder wakende, zorgzame, opofferende engel in mijn jeugd, mijn verstandige, zachtleidende gidse in mijn jongelingsjaren en nu nog is in rijperen leeftijd mijn steun, mijn trots, mijn ideaal.

Wat zou West-Indië 'n paradijs op aard zijn, als hier alle moeders zóó waren!

JAN PAUL.

St. Eustatius, 17 Juni 1909.

„Rotterdam" van de Holland—Amerika-lijn 24,000; ons nieuwe pantserschip „De Zeven Provinciën", waarvan de romp onlangs te water werd gelaten, 16500). Een notedop dus, maar keurig en solide. Men kent het elegante model dezer smalle vaarders, met zeer hoogen achtersteven (overblijfsel van het oude „kasteel") en met ornament, beeldhouwerk en kleuren rijk versierden boeg; drie masten, de eerste voorovershellend, de groote mast rechtop, de achterste iets achterover, zoodat met boegspriet en vlaggestok-achter, de vijf staken als een waaier uiteenstaan.

„In 1594 — schrijft Fruin in zijn „Tien jaren" — begon men te Hoorn naar een nieuw model fluiten te bouwen, viermaal zoo lang als wijd, snelle zeilers van weinig diepgang bij betrekkelijk veel scheepsruimte. Eerst spotte men met de vreemde gevaarten; maar zij voldeden in het gebruik; spoedig werden er nog langere getimmerd; na acht jaren had Hoorn alleen er reeds tachtig van die soort aangebouwd. Waarschijnlijk heeft Walter Raleigh zulke Hoornsche fluiten op het oog, als hij onder de redenen waarom de Hollanders beterkoop kunnen vrachtvaren den geschikten bouw hunner vaartuigen roemt.

Zoo ook leest men bij Aitzema: „De Hollanders hadden alle vlijdt ende verstand aengewent om lichte ende onkostbare schepen te bouwen, want daerdoor haddense beterkoop kunnen varen als andere Natiën......In Hollant waren 't meest flinke en lichte schepen, die sedert veel jaren getimmert waren om door de civiele ende kleyne vrachten, alle andere Natiën uytter zee te varen, ghelyck geschiet was."

„Onkostbaar", intusschen, is althans „De Halve Maan" niet, heeft voor den romp prachtig oud eikenhout, een buitenwand en een binnenwand van decimeters dik, alsof het een houten pantserschip was. Alles is met de uiterste zorg bewerkt, masten, takels katrollen, touwwerk, zeilen, (uit de hand geweven), natuurlijk alles even primitief als het destijds was en zonder de verbeteringen die sedert vielen aan te brengen. Iemand, die iets van varen weet, lacht bijvoorbeeld om de onbeholpen wijze, waarop de voorste mast met touwen is bevestigd, één naar den boeg, die hem voorover hellend houdt, het andere naar het dek, onderaan den grooten mast. Een enkele storm sloeg al dat speelwerk overboord en dan dobberde zoo'n scheepje maar zonder tuig over de onmetelijke zee, waarheen God het wou drijven......

Geen wonder dat elk scheepsjournaal uit die langvervlogen dagen op bijna elke bladzijde spreekt van vreeselijke stormen. Wat men nu een vuil weertje noemt, dat was voor dergelijke scheepjes, die soms bijna over hun kop heen door den Oceaan buitelden en tusschen twee golven in geheel verdwenen, een schrikkelijke storm. Dan sloot het scheepsvolk zich op in de kajuit en zat bijeen in de benauwd ruimte, totdat het weer opklaarde of — het scheepje verging.

Het was waarlijk geen weelde aan boord. In de ruimte voor de bemanning van „De Halve Maan" kan men diep voorover gebogen, zelfs niet met rechte knieën staan; Zij is ongeveer zoo hoog als een gewone tafel! Daarin is een schouw gemaakt (met echte, oude tegels bekleed) waar men het eten kookte; een eind verder in dezelfde „ruimte" staan de kanonnen, die door de mannen, op den buik liggende, bediend werden. Het zijn er maar twee — „De Halve Maan" was ook voor dien tijd een klein scheepje;— bovenop het dek had men dan nog een paar „slangetjes", achterlaad-kanonnetjes die later weer door voorladers vervangen werden, omdat het kruit uit de open achterlaadkamer proestte. In dat benauwde ruim huisden maandenlang tien, twaalf of meer janmaats; weekten hun steenharde scheepsbeschuit in stinkend water, sliepen op den grond, pompten om de beurt, lagen ook wel eens ziek of gewond........... Men denke zich daar eens een oogenblik in!

Achter, in de komandantskajuit, is het iets beter, maar niet veel. Men kan er, op een bank, tenminste rechtop zitten aan een zware eiken schuiftafel. Met drie, vier man valt er scheepsraad te houden; zelfs des avonds of 's nachts bij het kleine vetlampje dat aan een keurig bewerkten metalen hanger is vastgemaakt. Daar staat ook de zwavelstokkendoos naast de bedstee en er hangt een rek met ouden tinnen lepels en een paar oude tinnen kroezen zijn erbij de hand [echt spul uit de 17e eeuw], dat in een Leidsch weeshuis werd gevonden]. Een oud nautisch instrument (vermoedelijk het eenige aan boord), een globe-houder staat op de tafel. De stuurman, die buiten, met een houten roefje boven zijn hoofd, den roerstok, welke den helboom vormt waarmede het roer wordt gehanteerd, een 45 graden naar links en naar rechts kan bewegen, staat met den rug tegen dat kommandants-verblijf aan. Hij heeft een ouden metalen klok naast zich [eveneens echt] die een prachtig sonoor geluid geeft.

Beneden, in den buik van het schip, daar is het ruimer. Alles, wat der bemanning eenig gemak kon geven is daaraan opgeofferd. Want dáár moest de kostbare lading in, die uit verre gewesten naar het vaderland moest worden gebracht en waarom het immers te doen was. Er kon heel wat in zoo'n klein scheepje geborgen worden: maar men had er dan ook zoo iets voor over! Het is een zaal, vergeleken bij de ellendige krotten, waarin de mannetjes waren opgepakt. Maar in die wanverhouding lag het geheim van den bloei onzer vrachtvaart; door die „doelmatige" inrichting van zijn schepen was en bleef Holland langen tijd de zee-kruier in Europa.

Bezien wij nu nog even het schip van buiten. Aan de punt van de voorplecht een geel geverfde leeuw, van wiens zijden twee horizontale kolonnadetjes uitgaan met fraai gebeeldhouwde eiken mannekopjes ertusschen, alles hel gekleurd, groen en blauw en rood en oranje. Het achterkasteel is de glorie van het schip; versierd met mooi gebeiteld houtwerk, de zijwanden blauw en wit gekleurd, zee en wolken en op den iets plat toeloopenden achtersteven, de halve maan tegen een azuren hemel. Op het lage dek van het middenschip is nog iets aardigs te bewonderen, nl. de „knecht", het houten blok, meestal met koperen kop gedekt, waarin de touwen worden vastgesjord. Die kop is hier een in veel kleuren geverfd mannenhoofd, zoo iets als een gaper voor een drogistenwinkel, maar smaller; en nu weet ge meteen, waar de benaming „knecht" voor dat blok vandaan komt.

Zoo is er nog veel meer merkwaardigs te zien: de wisschers en laadstokken van de kanonnen, het eetgerei, de kasten met oude sloten en bewerkte sleutels, kortom alles aan boord is juist zooals het was in de vroege dagen der Compagnie.

Het is een uitstekend denkbeeld geweest, dit geschenk aan de Amerikanen aan te bieden, als zij 't drie-eeuwfeest vieren van de ontdekking van „Nieuw-Nederland". Dit punt zal inslaan bij de natie, waarin nog zulke sympathieën voor het Nederlandsche verleden leven. Als het schip de Hudsonbaai binnenvaart zullen de feestvierenden zich herinneren, hoe juist op zulk een vaartuig de Engelsche zeevaarder, waaraan de rivier haar naam dankt, in dienst der roemrijke Compagnie 300 jaar geleden een Noordwestelijke doorvaart naar Oost Indië zocht en die misschien daar dacht te vinden — „een plan [schrijft prof. Blok] dat voorloopig mislukte maar toch menigen blik naar de Amerikaansche kusten trok en velen tot scheepvaarten uitlokte." Het heeft aan de Republiek der Vereenigde Nederlanden niet veel directe voordeelen opgeleverd; wel werd er enkele jaren later een Compagnie van Nieuw-Nederland opgericht, die aan de Hudsonrivier het fort Nassau stichtte, maar deze ging alras op in de West-Indische Compagnie en haar geschiedenis is niet langdurig roemruchtig.

Maar zij behoort toch tot onzen grooten tijd, onzer gouden eeuw. En daarvan een fragment aan de Republiek van het Westen in deze dagen te kunnen toonen, is voor ons een nationaal voorrecht. Eere daarom aan de ontwerpers en uitvoerders van dit schoone plan, aan den bouwmeester en alle deelnemers. Geen eskader van Dreadnoughts kan straks bij het nationale feest der Amerikanen een dieperen indruk maken, levendiger ontroering wekken dan dit stukje 17de eeuw, dat ons toebehoort en hun eraan herinnert dat er lang vóór de machtige Republiek der Vereenigde Staten een kleine Republiek der Vereenigde provinciën bestond, die de wereldzee beheerschte en de plek vond waar hun hoofdstad eens rijzen zou.

De Tijd.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Aangekomen.

Donderdagmorgen heeft Mgr. VAN BAARS uit Rotterdam telegrafisch bericht gezonden, dat Z. D. H. goed was aangekomen.

Moge het vaderlandsche klimaat zijne algeheele genezing bespoedigen.

Hr. Ms. Utrecht.

van eerst tegen het midden der volgende week hier verwacht worden, daar er eerst nog schietoefeningen gehouden worden in de golf van Paria.

Belastingen.

De klachten over de nieuwe belastingen nemen met den dag toe. Het regent thans bezwaarschriften tegen de gebruiksbelasting. De Raad van beroep zal wel de handen vol krijgen.

Die het meest te klagen hebben en misschien het minst bezwaarschriften inzenden zijn de eenvoudige lieden, die vroeger f 2 grondbelasting betaalden voor hun huisje, en nu behalve de iets verminderde grondbelasting nog meer dan f 20 moeten opbrengen aan gebruiksbelasting.

Die huisjes moeten zoo buitengewoon veel opbrengen, daar zij werden aangeslagen volgens de huurwaarde. En nu weet een ieder, dat juist voor die kleinere huisjes de huur hooger wordt gesteld, omdat er ieder jaar vast gerekend moet worden op het niet-binnenkomen van een paar maanden huishuur.

De grondbelasting heette vroeger „bloedgeld." Zij drukte al te zwaar en moest verlicht worden.

Maar hoe moet de kleine man dan wel de gebruiksbelasting noemen, nu hij voor de 50 cts afslag op de f 2 grondbelasting, thans meer dan f 20 aan gebruiksbelasting moet betalen?

Zij die Curaçao kennen, weten met ons, dat meerdere huisjes eigendommen zijn die zwaar onder hypotheek staan. Nu moeten die arme eigenaren niet slechts de interestenschuld der hypotheek, maar daarenboven nog een hooge gebruiksbelasting betalen.

Of hun dit mogelijk zal wezen?

Het doel der reorganisatie van de belastingen was den druk der belastingen meer evenredig te verdeelen. Maar de gebruiksbelasting drukt al heel onevenredig.

Uitvoer.

De Curaçaosche Courant publiceerde verleden week een opgave van uitgevoerde artikelen van de kolonie Curaçao gedurende het 1ste kwartaal 1909.

Ter onderlinge vergelijking zullen wij de opgave der drie laatste jaren eens naast elkander plaatsen.

Uitvoer gedurende het 1ste kwartaal.

van	1907	1908
Curaçao	f 101,962	f 65,203
Aruba	f 167,203.60	f 126,089.58
Bonaire	f 30,233.84	f 43,625.14
St. Martin	f 4,737.33	f 14,172.92
St. Eust.	f 5,312 13	f 6,253
Saba	f 2,567.42⁵	f 1,724.50
	f 312,016.32⁵	f 257,068.14

van	1909
Curaçao	f 93,156
Aruba	f 26,372.85 *
Bonaire	f 36,720.76⁵
St. Martin	f 17,093
St. Eustatius	f 5,911.20
Saba	f 2,149.50
	f 181,403.31⁵ *

* Zonder opgave der waarde van de uitgevoerde Phosphorzure kalk. De 1ste klas stond in 1907 opgegeven voor f 6 de M^3 en f 4 de 2e klas.

Uitgevoerd werd gedurende het 1ste kwartaal van dit loopende jaar: 1ste klas 10,098.72 M^3, volgens berekening van 1907 derhalve een waarde vertegenwoordigend van f 60,592.32 en 2de klas 1,323.02 M^3, stellen wij á f 4 M^3, vertegenwoordigend een waarde van f 5,292.08, of te samen f 65,884.40, wat voor 1908, 1ste kwartaal, voor de geheele kolonie nog slechts een uitvoer geeft voor een waarde van f 247,287.71

Van de geheele uitvoerwaarde voor het eiland Curaçao á f 93,156 komt f 72,474 op rekening van de hoeden.

In het 1ste kwartaal van het vorige jaar werd aan hoeden uitgevoerd voor een waarde van f 23,846, in 1907 voor een waarde van f 88,623.

De hoedenverkoop ging dus weer vooruit. De grootste markt in deze drie maanden was New-York voor een waarde van f 62,643.

Melo-cactussen.

De Zeereerw. Pater H. J. D. OKHUIJZEN, Pastoor van St. Maria, had met zeer veel zorg 8 exemplaren melo-cacti opgekweekt en ze door bemiddeling van Pastoor J. M. VAN DER VEER ten geschenke geboden aan de Rotterdamsche Diergaarde, zoo beroemd om hare zeldzame planten. Met de laatste mail mocht de Pastoor een zeer beleefd schrijven van het Bestuur der Diergaarde ontvangen met dankbetuiging. De Curaçaosche meloencactus wordt in Holland als iets heel bizonders beschouwd.

De 30%.

Voorop blijve gesteld, als vaststaande, dat de Kolonie Curaçao ten opzichte der afschaffing of vermindering van de 30% op denzelfden voet alsde Engelsche Antillen zal behandeld worden.

De Heer G. DELIMA LOPEZ schreef 30 Juni in *El Pregonero* van Caracas een artikel, dat weer een nieuw licht werpt over de reeds veel besproken quaestie. Wij voelen ons zelfs geneigd te denken, dat de Heer DELIMA eenigszins op de hoogte is van de stemming der Venezolaansche Congresleden, die dezer dagen over de al-of niet afschaffing zullen hebben te beslissen.

Bij opheffing der 30% zou Venezuela als schadeloosstelling moeten eischen, zegt hij:

1o. De autoriteiten van Trinidad, Tobago, Granada, San Vicente, en Barbados zullen den smokkelhandel op onze kusten, zoowel wat in- als uitvoer betreft, verbieden.

2o. De Regeeringen van genoemde Koloniën zullen de invoerrechten voor onze producten, óf geheel opheffen, óf met 50% verminderen.

3o. Vrij postverkeer tusschen de Venezolaansche havens, zonder commissieloon.

4o. Het tot standbrengen van een draadlooze telegrafische verbinding tusschen Cristóbal Colon en Port of Spain, en vervolgens al die politieke maatregelen, welke onze Regeering oirbaar acht tot meerderen waarborg van onzen binnenlandschen vrede.

El Tiempo van Caracas voegt hieraan toe, dat de Heer DELIMA nog meer beschouwingen daaraan vastknoopt, die alleszins overweging verdienen, maar dat hij het voornaamste vergeten heeft.

Het gaat hier over een vriendschappelijke overeenkomst, waarbij Venezuela rechten op zal heffen, waarop het geen rechtmatige aanspraak kan laten gelden, maar dan moet ook van den kant van Engeland erkend worden het souvereiniteitsrecht van Venezuela op het eilandje Patos, dicht bij de Venezolaansche kust gelegen.

Dat eilandje is van nul en geener waarde voor Engeland, en van zeer veel gewicht voor Venezuela, daar dit verlaten eilandje herhaaldelijk een schuilplaats biedt voor smokkelaars, waardoor de Venezolaansche fiscus ten zeerste wordt benadeeld.

Alleen als onrechtvaardige represaille-maatregel heeft Engeland dat eilandje aan de Venezolaansche Republiek ontnomen. Thans, nu er sprake is van een vriendschappelijke regeling, welke zulke groote voordeelen voor de Koloniën zal afwerpen, kan Engeland er redelijkerwijze niets op tegen hebben afstand te doen van zijn vermeend recht ten gunste van Venezuela.

Ja, mocht Engeland dat eilandje niet willen afstaan, dan moeten de 30% gehandhaafd blijven en kan er nimmer meer aan gedacht worden, dat ze zullen worden afgeschaft."

De Koloniale Raad

zal Woensdag a. s., 14 Juli, des avonds om acht uur een openbare vergadering houden.

Verbod van Loterijen.

De Verordening, waarbij het verboden wordt binnen onze Kolonie loterijen te houden, of biljetten te verkoopen, of te koop aan te bieden, of propaganda daarvoor te maken, zal, volgens bericht van den Gouvernementssecretaris, half September in werking treden.

De Draadlooze.

Met vreugde begroeten wij het nieuwe Telegraaf-en Telefoon-ontwerp, omdat het ons een aanwijzing is, dat wij het walstation der draadloose hoogstwaarschijnlijk zullen behouden.

Ook uit anderen hoofde vernamen wij, dat het voortbestaan der „Draadloose" volstrekt niet af zal hangen van de proef, welke 1 Juli met het openstellen van het station ten dienste van het publiek werd begonnen. De beslissing moet komen van Nederland. Nu de Koloniale Raad zich er zoo sterk voor uitsprak, zal het walstation wel behouden blijven. De noodige gelden werden er voor gevoteerd.

Wij herinneren er nogmaals aan,

dat dit station zoo buitengewoon goed voldoet en zelfs op 2000 K. M. afstand nog gemakkelijk in contact bleef met Hr. Ms. *Gelderland*.

Venezuela en Curaçao.

Maandag, 5 Juli, de Onafhankelijksdag van Venezuela, hield de Venezolaansche Consul, de Heer S. Senior Jr, een schitterende receptie, welke door den Gouverneur der Kolonie, vergezeld van zijn beide adjudanten, door alle Consuls en verschillende particulieren, Venezolanen, Nederlanders en Curaçaonaars, werd bezocht. De feestelijkheid werd verhoogd door de muziek der Militaire Kapel.

Bij de speeches werd herhaaldelijk met vreugde de goede verstandhouding tusschen Curaçao en Venezuela herdacht.

Stadsreiniging.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiskalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

317 ratten en
2481 muizen.

Het verbranden dezer dieren gebeurt nu in het vuur onder de ketels van de electrische fabriek, wat veel gemakkelijker gaat, daar het vroeger op den beganen grond moest geschieden, en de overblijfselen daarna werden begraven; thans worden ze zoo verbrand, dat er totaal *niets* van overblijft.

Met 't verbranden van vuilnis gaat men steeds weer door, terwijl het zeestrand elken dag gereinigd en de mestvaalten uitgebrand worden, zoodat alles, waar ook, zeer zindelijk en schoon is.

Curaçaosche Hoeden.

Bij de opening der Middenstandstentoonstelling zeide Minister Heemskerk o. a.

„In het bijzonder heeft het mij getroffen, dat op deze tentoonstelling van den handeldrijvenden en industrieelen middenstand van Nederland ook een tak van kleine nijverheid van eene der Nederlandsche koloniën is vertegenwoordigd. Door de inzending van de hoedenvlechtindustrie van Curaçao mogelijk te maken, heeft het bestuur der tentoonstelling een helpende hand toegestoken aan de nijvere bevolking van dat eiland, welks belangen in het afgeloopen jaar zoozeer de aandacht der Nederlandsche Regeering hebben vereischt.

Door de regeering wordt deze daad van het bestuur der tentoonstelling op hoogen prijs gesteld."

Boekbespreking.

Bij de Uitgevers-Maatschappij „Vivat", Prinsengracht 544, te Amsterdam zag eerst kortelings het licht een hoogst belangrijk boek, getiteld: *Het Socialistisch Gevaar*. Het wordt door den schrijver, E. van Dieren, arts te Amsterdam, aangekondigd als een bijdrage tot de kennis der besmettelijke Zielsziekten, tevens een waarschuwing aan autoriteiten, ouders en onderwijzers enz.

Wij noemden dit een hoogst belangrijk boek, omdat wij nog in geen ander zoo duidelijk en overtuigend het groote gevaar voor de Maatschappij, in het Socialisme verscholen, zagen bloot gelegd, en dat steeds door aanhalingen der eigen woorden van de Socialistische kopstukken zelf. Het geheele werk is uitstekend gedocumenteerd, misschien wel wat te overvloedig. De schrijver schijnt een militant karakter te bezitten en wil den lezer in eens voor goed waarschuwen tegen het veelhoofdig socialistisch monster, maar raakt daar bij soms verward in de vele noten, waarin hij alles tegelijk wil behandelen.

Bij kalm herlezen dezer studie komt zij nog meer tot haar recht. De talrijke woordelijke aanhalingen uit de socialistische litteratuur zijn van zeer groote waarde, en getuigen van een jarenlange studie.

De slotsom, dat het socialisme, is een psychische besmetting, staat, dunkt ons, in te weinig verband met het voorafgaande, en moet meer als een aanhangsel beschouwd worden, ofschoon de schrijver in deze zielsbesmetting de verklaring zoekt van het feit, dat het in zich zelve zoo verdeelde en tegenstrijdige socialisme toch met zulk een kracht voort kon woekeren in de maatschappij.

Het is niets dan een epidemie, welke den geest der arbeiders, die systematisch ontevreden en haatdragend gemaakt en gehouden worden, besmet heeft.

Wij twijfelen echter niet, of *Het Socialistisch Gevaar* zal door velen met graagte worden gelezen.

* * *

Met genoegen zagen wij, dat de brochure van den Heer E. E. Ecker, door ons de vorige week aangekondigd, door velen op het tentoonstellingsterrein werd gekocht. Wij wenschen ze in handen van allen, die melk verkoopen, al zoude het alleen maar wezen om de nuttige, practische wenken, die in deze brochure gegeven worden.

Ten eerste *zindelijkheid*, ten tweede zindelijkheid, ten derde ZINDELIJKHEID.

Het melkgereedschap worde grondig schoongemaakt met warme sodaoplossing.

Het is van uiterst veel belang voor het conserveeren der melk, dat men bij het melken de eerste melkstralen niet opvangt in den emmer, maar verloren laat gaan, het is het behoud der overige melk.

Deze eerste stralen zuiveren den tepelgang.

De melk in de uiterste tepelkanalen is besmet!

„Nadat de gereedschappen met soda zijn schoongemaakt, moeten ze flink worden gedroogd en liefst in de zon. Door de infectie binnen zoo eng mogelijke grenzen te brengen wint men aan duurzaamheid.

Als de melk over groote afstanden vervoerd moet worden, dan is het gebruik van slecht sluitende vaten belist af te keuren, omdat de melk veel kans loopt geïnfecteerd te worden. Onmiddelijk na het melken moet de melk afgekoeld worden en tevens uitgelucht. Het eenvoudigst geschiedt dit door haar verschillende malen van den eenen emmer in den anderen over te gieten. De temperatuur waarmede ze het lichaam verlaat is zeer gunstig voor de ontwikkeling van micro-organismen. Door dit afkoelen belemmert men hunnen groei.

Door de melkbussen af te koelen voordat men ze naar de stad zendt houdt de melk veel langer!

In de meeste gevallen worden de bussen op den melkwagen geplaatst en maar naar de stad gehotst. De brandende zonnestralen doen ongewenschte veranderingen in de melk plaats grijpen.

Als men de bussen geheel vult of van houten drijvers voorziet, voorkomt men schuddingen en bijgevolg een begin van karnen. Beter is het nog als men de bussen vrij kon ophangen, wat nog te verkiezen is boven de vorige methoden.

Plaatst men de bussen in stroohaksel en worden ze met wollen dekens bedekt, dan houdt men de melk op een goede temperatuur en kan het vervoer onmogelijk nadeelige gevolgen met zich medeslepen. Kon men de melk vóór het naar de stad zenden, pasteuriseeren, d. w. z. tot 75° C. verhitten, dan zou dat een heele verbetering zijn. Alle schadelijke bacteriën worden daardoor vernietigd.

Ten slotte hebben wij een kleine onjuistheid goed te maken. Op het titelblad der brochure, door de „Curaçaosche Maatschappij" uitgegeven, staat „door E. E. Ecker *Landbouwkundig adviseur*. Wij voegden daar achter: der Curaçaosche Maatschappij". Dit nu is onjuist.

De landbouwkundige adviseur der „Curaçaosche Maatschappij" is de Heer W. Versluis.

De Nederlandsche Kamer van Koophandel in Amerika.

„Aan het dagelijksch werk der Kamer gedurende het afgeloopen jaar kan weinig publiciteit gegeven worden, daar dit voornamelijk

HANDELSINLICHTINGEN

betreft, welke de Kamer steeds beschouwd heeft als te zijn van confidentieelen aard en aan welk principe zij meent te moeten blijven vasthouden.

In verband met dit gedeelte onzer werkkring, wenschen wij op te merken, dat de Kamer herhaaldelijk aanvrage ontvangt tot verschaffing van inlichtingen omtrent credietwaardigheid en moraliteit van firma's of personen in de Vereenigde Staten, doch beschouwt de Kamer het geven van dergelijke informaties niet tot haar arbeidsveld te behooren.

Hierin wordt ten volle voorzien door de informatiebureaux, die alle hunne agenten en correspondenten in het buitenland hebben. Het zoude eene onmogelijkheid voor de Kamer zijn eenen welgeorganiseerden dienst voor dit werk in het leven te roepen, hetgeen enorme onkosten met zich zoude brengen, en daar alle handelshuizen door betaling van eene kleine vergoeding in staat zijn deze inlichtingen van informatiebureaux te verkrijgen, is het haar niet duidelijk waarom dergelijke aanvragen tot haar gericht worden.

De Kamer heeft schikkingen getroffen, die haar in de gelegenheid zullen stellen belanghebbenden te kunnen voorzien van het nieuwe tarief van invoerrechten, in boekvorm opgesteld en behoorlijk getabuleerd, zooals voor den handel gebruikelijk.

Dit zal beschikbaar zijn, zoodra de wet door het Congres aangenomen is en gelegenheid geweest is dit werk door den drukker in gereedheid te doen brengen en zullen wij dit op aanvrage gaarne franco toezenden tegen ontvangst van postwissel of bankremise ten bedrage van $ 2,10."

VENEZOLANIA.

Dr. J. de J. Paúl verklaarde in een onderhoud met een medewerker van de Temps dat hij zeer verbaasd was over den tegen hem getroffen maatregelen van ontslag.

Nog zeer onlangs ontving hij een schrijven van President Gomez, waarin deze hem zijn volle vertrouwen te kennen gaf, terwijl een telegram dat hij den 1en Juni van de Venezolaansche Regeering ontving, in denzelfden geest was gesteld.

Dr. Paul schrijft den tegen hem genomen maatregel toe aan het drijven van sommige hem vijandige leden van het Venezolaansch Congres die van een handeling, waarvoor hij de volle verantwoordelijkheid aanvaart, een voorstelling geven, alsof hij zich daardoor aan landverraad zou hebben schuldig gemaakt.

Na 't te hebben uiteengezet, welke die handeling was, waaromtrent Reuter reeds uitvoerig seinde, verklaarde de heer Paul nog:

„Zoo sta ik dan als een verrader des lands, op het oogenblik, dat ik, na niet zonder moeilijkheden het protocol met Nederland tot een goed eind gebracht te hebben, hoopte het protocol met Frankrijk gelukkig te doen slagen. Ik heb althans het bewustzijn, mijn plicht gedaan te hebben en te mogen rekenen op de achting der Mogendheden, waarmede ik heb onderhandeld. Ik vrees zeer, dat President Gomez, zich met alle groepen willende verstaan, er slechts in slagen zal zijn bewind te verzwakken en het land nogmaals moeilijke dagen te bereiden. Venezuela behoeft minder een verzoenend bestuurder dan een man van gezag."

Hoe het ook zij en ondanks den maatregel, die hem trof, verklaarde dr. Paul aan den President alle medewerking te zullen blijven verleenen, om het bestuur te handhaven, tot de vestiging waarvan hij zelf had bijgedragen.

— Dr. Paul, aan een zijner vrienden bevestigende dat zijn zending afgeloopen was, verklaarde dat hij, ten gevolge van den kritieken toestand waarin Venezuela zich in December ll. bevond, zich begaf naar de gezanten van Brazilië, Duitschland en Engeland en naar den Italiaanschen zaakgelastigde, om hun den wensch van Gomez mee te deelen van de moeilijkheden te regelen en elk nieuw conflict met buitenlandsche Staten te vermijden.

Hij wees hen op de gevaren van den toestand, welke zouden kunnen leiden tot plundering en moord, nu een Regeering aan het bewind was welke nog slechts over geringe middelen beschikte om de orde te handhaven. Hij verklaarde aan de gezanten te Caracas, dat het raadzaam zou zijn hiervan mededeeling te doen aan de Regeeringen, opdat de gelijktijdige aanwezigheid van oorlogsschepen van verschillende nationaliteiten zou kunnen meewerken om kalmte en eerbiediging van de belangen en levens der vreemdelingen te verkrijgen. Paul was overtuigd, dat de aanwezigheid van oorlogsschepen van slechts één natie moeilijkheden zou opleveren.

Paul aanvaart de verantwoordelijkheid van dezen stap, ingegeven door een gevoel van vaderlandsliefde en zorg om aan zijn land ernstige verwikkelingen te besparen in een kritieken toestand, waarvan niemand de gevolgen kon voorzien.

Colombia.

Zooals men weet, heeft Grl. Reyes zich naar Engeland begeven en werd hij door Grl. Holguin in 't Presidentschap opgevolgd.

De toestand was in Colombia reeds lang zeer hoog gespannen, en nu is eindelijk dezer dagen de revolutie uitgebroken.

De bevolking van Barranquilla kwam in opstand, terwijl ook de voorhaven dezer stad, Savanilla, alsmede Santa Marta in handen der opstandelingen vielen.

Een gedeelte van het garnizoen van Barranquilla verzette zich tegen de regeering.

In heel het land is de staat van beleg afgekondigd.

Grl. Perdomo zou 8 Juli met 3000 man en 20 kanonnen tegen Barranquilla optrekken.

God geve, dat de rust spoedig in Colombia wederkeere!

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO

Lijst der Bekroningen

toegekend aan Inzendingen op de **Vee- en Landbouwtentoonstelling,** gehouden door de **Cur. Mij. tot B. v. L. V. Z. en V.** op 2, 3 en 4 Juli 1909.

AFD. I. FOKPAARDEN.

A. Hengsten.

I. (op Curaçao geboren) 1e. pr. f 25. *Vasker* van J. M. Maal; 2e pr. Getuigschrift: *Moltke* van J. M. Maal.

II. (ingevoerd): 1e pr. f 25 *Coro* van Gebroeders Maduro; 2e. pr. Get. *Boy* van P. H. Maal.

B. Merrien.

1e pr. f 25. *America* van H. v. d. Linde Schotborgh; 2e pr. Get. donkerbruine merrie van H. H. R. Chapman.

AFD. II. RUNDVEE.

A. Fokstieren.

1e pr. f 25, Stier (Fr. Hol.) van G. A. Nouel; 2e pr. Get. Stier van W. J. van Uytrecht.

B. Melkkoeien.

1e pr. f 25. Melkkoe van J. S. Joubert; 2e pr. Get. melkkoe van J. Gonzales.

AFD. III. EZELS.

A. Ezelhengsten.

1e pr. f 10.— ezelhengst van H. Royer. 2o. pr. f 5.— id. van L. Jansen. 3o. pr. Get. id. van W. J. van Uytrecht.

B. Ezellinnen.

1o. pr. f 10; ezelin van J. Wilson. 2o. pr. f 5; „ „ W. J. v. Uytrecht. 3o. pr. Get. „ „ J. L. Penha.

AFD. IV. SCHAPEN.

A. Rammen.

I. Vleeschschapen: 1o. pr f 5. ram van E. B. Maal; 2o. Get. ram van J. S. Joubert.

II. Wolschapen: 1o. pr. f 5.— ram H. H. R. Chapman; 2o. pr. Get. ram van H. v. d. L. Schotborgh.

B. Ooien.

I. Vleeschschapen. 1o. pr. f 5 ooi van E. B. Maal; 2o pr. id. van J. S. Joubert.

II. Wolschapen: 1o. pr. f 5.— ooi van H. H. R. Chapman; 2o pr. Get. id. id. van H. v. d. L. Schotborgh.

AFD. GEITEN.

A. Bokken.

I. Gekr. Teneriffaras, 1o. pr. f 5.—, Bok van N. Royer (Mon Repos) 2o. pr. f 2.50 id. J. M. Maal. 3o. pr. Get. id. van H. v. d. L. Schotborgh

II. Cur. ras:

1o pr. f 5.— niet toegekend, 2o. pr. f 2.50, bok van G. A. Nouel. 3o. pr. id. van C. Royer (Hermanos.)

III. Ander ras.

1o. pr. f 5.— bok van H. Royer (Port Marie). 2o. pr. f 2.50 J. E. v. d. Meulen. 3o. pr. get. id. van H. v. d. L. Schotborgh.

B. Geiten.

I. Gekr. ras.

1o. pr. f 5.—, geit van N. Royer (Mon Repos). 2o. pr. f 2.50 id. van H. H. R. Chapman. 3o. pr. get. niet toegekend.

II. Cur. ras.

1o. pr. f 5.—, geit van N. Royer (Hermanos) 2o. pr. f 2.50 id. van Lodewijk Sjindol. 3o. pr. get. id. van G. A. F. Nouel.

AFD. VI. VARKENS.

A. Beeren.

1o. pr. f 5— Beer van Nolasco. 2o. pr. f 2.50 (niet toegekend.)

B. Zeugen.

1o. pr. f 5.— (niet toegekend) 2o. pr. f 2.50. zeug van Nolasco.

AFD. VII. LAND- en TUINBOUW-PRODUCTEN.

Eereprijs f 25, geschonken door den HEG. Heer Gouverneur van Curaçao voor eene collectie groenten en vruchten.

Getuigschrift voor dito aan A. Junus.

AFD. KIPPEN.

I. Eereprijs voor fraaiste toomen kippen.

1o. pr. f 5 Witte Leghorns van H. v. d. L. Schotborgh, 2o. pr. f 3.— Koekoeks van W. G. Chapman. 3o. pr. f 2. Rod Island Red van H. H. R. Chapman.

II. Kippen Inl. ras.

1o. pr. f 250 kippen van Adela Eerlijk, 2o. pr. f 2 id. van Eugene de Windt. 3o. pr. f 1.50 id. van J. G. Statius Muller. 4o. pr. f 1.— niet toegekend.

III. Kippen, Buit. ras.

1o. pr. f 2.50, Rod Island Red van Horacio Maduro. 2o. pr. f 2.—, Rod Island Red van H. H. R. Chapman. 3o. pr. f 1.50 Rod Island Red van J. G. Statius Muller. 4o. pr. f 1.— Koekoeks van W. G. Chapman.

AFD. IX, INZENDINGEN TER OPLUISTERING:

Get. toegekend aan L. Evertsz voor volière en Get. met f 2.50 aan Serg. v. d. Horst.

Advertentien.

Died at St. Eustatius on the 4de June, aged thirty three years, our deeply beloved daughter

Marina Henrietta Jane

St. Eustatius 22nd June 1909.

E. H. Pandt
M. A. H. Pandt-Macdonald.

BEVALLEN
VAN EEN ZOON

Mevr. J. E. v. d. Meulen Cadiéres.

Curaçao 6 Juli 1909.

Eenige en algemeene kennisgeving.